

დანიელის წიგნი — ას მეორე

მოციქულის სამმაგი გამოყენება: წინასწარმეტყველური დინამიკის გახსნა

Jeff Pippenger

2024-02-29

ელის სამმაგი გამოყენება ეხება უწყებას, მაცნეს და მოძრაობას ღვთის აღმასრულებელი სამსჯავროს დროის პერიოდში, რომელიც იწყება შეერთებულ შტატებში საკვირაო კანონის ამოქმედებით და გრძელდება მადლის დახურვამდე. აღმასრულებელი სამსჯავრო ვითარდება ისეთი პერიოდისგან, როდესაც ღვთის სამართალი შერეულია წყალობასთან, იმ დრომდე, როდესაც მისი სასჯელები წყალობის გარეშე იღვრება შვიდ უკანასკნელ წელულში.

აღთქმის მაცნესთვის გზის განმამზადებელი მაცნის სამმაგი გამოყენება მიემართება უწყებას, მაცნესა და მოძრაობას ღვთის საგამომძიებლო სამსჯავროს დასკვნით პერიოდში, რომელიც ასოთხმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დროს განსაზღვრავს. ეს პერიოდი მთავრდება შეერთებულ შტატებში მალე მოსალოდნელი კვირა დღის კანონით, რაც არის დრო, როდესაც იწყება ღვთის აღმასრულებელი სამსჯავროები.

იოანე ნათლისმცემელმა მოამზადა გზა ქრისტესთვის, აღთქმის მაცნესთვის, რათა დაემტკიცებინა აღთქმა დანიელის მეცხრე თავის ოცდამეშვიდე მუხლის აღსრულებით. ამით მან აგრეთვე მოამზადა გზა ქრისტესთვის, რათა უეცრად მოსულიყო თავის ტაძარში და განეწმინდა ლევის ძენი, რაც მან აღასრულა თავისი სამწელიწად-ნახევრიანი მსახურების დასაწყისსა და დასასრულს. სიტყვასიტყვითი ტაძრის განწმენდა იყო სიმბოლო მისი საქმისა — იმ ადამიანთა სულის ტაძრის განწმენდისა, რომლებიც წარმოდგენილნი არიან, როგორც ლევის ძენი.

ტაძრის განწმენდის შესახებ მისმა პირდაპირი მნიშვნელობის საქმემ აღასრულა წინასწარმეტყველება; და როცა მან ეს საქმე აღასრულა იოანეს სახარების მეორე თავში, მეცამეტე-მეოცე-მეორე მუხლებში, სულიწმიდამ მოწაფეები წარუძღვა, რათა გაეხსენებინათ ძველი აღთქმის მონაკვეთი, რომელიც მისი იმ საქმის ნაწილი იყო — მოწაფეთა განწმენდისა და გამოხშირვისა — მალაქიას მესამე თავის აღსრულებაში.

იოანეს იმ მონაკვეთში ქრისტემ მიუთითა, რომ როდესაც მისი სხეულის ტაძარი დაინგრეოდა, იგი მას სამ დღეში აღადგენდა. მოკამათე იუდეველებთან ურთიერთობაში დამატებით ითქვა, რომ იმ ხილული ტაძრის განახლებას, რომელიც ჰეროდემ განახორციელა და რომელიც სწორედ იმ წელს დასრულდა, ორმოცდაექვსი წელი დასჭირდა. იესო თავის მოწაფეებს განწმენდდა იმ წესთაგან ერთ-ერთის მაგალითის მეშვეობით, რომელიც დაკავშირებული იყო წინასწარმეტყველურ სიტყვასთან და რომელიც იესომ თავის სიტყვაში დაამკვიდრა ანგელოზების, სულიწმიდისა და წინასწარმეტყველთა მოქმედებით.

მან მოგვცა წინასწარმეტყველური მაგალითი იმისა, რომ სიტყვასიტყვითი სულიერს წარმოადგენს. მან დაადგინა რიცხვ „ორმოცდაექვსის“ წინასწარმეტყველური გასაღები,

როგორც ტაძრის სიმბოლო. „ორმოცდაექვსი“ იყო იმ დღეების რაოდენობა, რა ხანსაც მოსე მთაზე იმყოფებოდა ტაძრისათვის მითითებების მისაღებად. „ორმოცდაექვსი“ არის იმ ქრომოსომათა რაოდენობა, რომელთაგანაც ადამიანური ტაძარი შედგება. „ორმოცდაექვსი“ არის იმ წლების რაოდენობა (1798-დან 1844-მდე), რომლებიც შესრულდა იმ სულიერი ტაძრის აღსადგენად, რომელიც ჯერ წარმართობამ, შემდეგ კი პაპიზმმა გათელა.

ტაძრის ორი განწმენდა მოიცავს იმ სიმბოლიზმს, რომ სამი დღე უდრის ორმოცდაექვს წელს. იგი მოიცავს იმ პრინციპს, რომ პირდაპირი გამოხატავს სულიერს. იგი წარმოადგენდა როგორც წინასწარმეტყველების აღსრულებას, ისე მის წინასწარმცნობელებას. ეს ორი განწმენდა წარმოადგენს ჭეშმარიტებას, რომელიც ერთ ჯგუფს არასწორად ესმის, ხოლო მეორე ჯგუფს გამოცხადებული აქვს.

ორი განწმენდა აღნიშნავს იმ დროის პერიოდს, როდესაც ღვთის ეკლესია იმდენად არის გახრწნილი, რომ იგი არის „გველგესლათა მრუში მოდგმა“, რომელიც ნიშანს ეძიებს, მაშინ როცა ეს ნიშანი მათ პირდაპირ განემარტებათ, რადგან ერთადერთი ნიშანი, რომელიც მიეცემათ, არის სამ დღეში აღდგენილი ტაძრის განადგურების ნიშანი.

გველგესლათა ნაშობნო, როგორ შეგიძლიათ თქვენ, ბოროტებმა, კეთილი ლაპარაკი? რადგან გულის სავსებისაგან პირი ლაპარაკობს.... მაშინ ზოგიერთმა მწიგნობართაგანმა და ფარისევლთაგანმა მიუგო მას და უთხრა: მოძღვარო, გვსურს შენგან ნიშანი ვიხილოთ. ხოლო მან მიუგო და უთხრა მათ: ბოროტი და მრუში თაობა ნიშანს ეძებს; და ნიშანი არ მიეცემა მას, გარდა იონა წინასწარმეტყველის ნიშნისა: რადგან როგორც იონა იყო სამი დღე და სამი ღამე ვეშაპის მუცელში, ასევე კაცის ძეც იქნება სამი დღე და სამი ღამე მიწის გულში. მათე 12:34, 38-40.

აღთქმის მაცნის მიერ თავის ტაძარში უეცრად მოსვლის სამივე აღსრულებაში წარმოდგენილია ყველა ეს წინასწარმეტყველური დინამიკა, როგორც ეს მოხდა იოანეს სახარების მეორე თავში.

იუდეველთა პასეკი მოახლოებული იყო, და იესო ავიდა იერუსალიმში. და ტაძარში იხილა ხარების, ცხვრებისა და მტრედების გამყიდველნი და ფულის გადამცვლელნი, მსხდომარენი. და როცა მან წვრილი თოკებისაგან შოლტი გააკეთა, ყველანი ტაძრიდან გამოდევნა, აგრეთვე ცხვრებიცა და ხარებიც; ფულის გადამცვლელთა ფული დაყარა და მათი მაგიდები დაამხო. და უთხრა მტრედების გამყიდველთ: წაიღეთ ესენი აქედან; ნუ აქცევთ ჩემი მამის სახლს სავაჭრო სახლად. და მისმა მოწაფეებმა გაიხსენეს, რომ დაწერილია: „შენი სახლის შურმა შემჰამა მე“. მაშინ იუდეველებმა მიუგეს და უთხრეს მას: რა ნიშანს გვიჩვენებ ჩვენ, რაკი ამას აკეთებ? იესომ მიუგო და უთხრა მათ: დაანგრეთ ეს ტაძარი და სამ დღეში აღვადგენ მას. მაშინ იუდეველებმა თქვეს: ორმოცდაექვსი წელი შენდებოდა ეს ტაძარი, და შენ სამ დღეში აღადგენ მას? ხოლო იგი თავისი სხეულის ტაძარზე ლაპარაკობდა. ამიტომ, როცა მკვდრეთით აღდგა, მისმა მოწაფეებმა გაიხსენეს, რომ ეს უთხრა მათ; და ირწმუნეს წერილი და სიტყვა, რომელიც იესომ თქვა. იოანე 2:13-22.

აღთქმის მაცნე უნდა გაეწმინდა და აგრეთვე გამოეხურა ლევის ძენი, როგორც „ვერცხლი“, რომელიც წარმოადგენს ღმერთის სიტყვას, და „ოქრო“, რომელიც წარმოადგენს რწმენას. აღთქმის მაცნე თავის მოწაფეებს განწმენდდა მათი „რწმენის“ გაზრდით თავის წინასწარმეტყველურ „სიტყვაში“. ეს წინასწარმეტყველური სიტყვა განკუთვნილი იყო გასაწმენდად, მაგრამ აგრეთვე გამოსახურადაც. მისი წინასწარმეტყველური სიტყვა ყოველთვის გამოცდას წარმოადგენს, და სწორედ მისი წინასწარმეტყველური სიტყვის მეშვეობით გამოიხურებიან ლევის ძენი იმ პერიოდში, როდესაც იგი უეცრად მოდის თავის ტაძარში.

„ვის სავენტილაციო ფიწალი უპყრია თავის ხელში, და იგი სრულად განწმენდს თავის კალოს და შეაგროვებს თავის ხორბალს ბედელში.“ მათე 3:12. ეს იყო განწმენდის ერთ-ერთი ჟამი. ჭეშმარიტების სიტყვებით ბზე გამოეყოფოდა ხორბალს. რადგან მრავალნი მეტისმეტად ამაყნი და თვითმართალნი იყვნენ შეგონების მისაღებად, მეტისმეტად ქვეყნიერების მოყვარენი, რათა სიმდაბლის სიცოცხლე მიეღოთ, მრავალი განეშორა იესოს. მრავალნი დღესაც იმავეს აკეთებენ. სულელები დღესაც გამოიცდებიან, როგორც ის მოწაფეები კაპერნაუმის სინაგოგაში. როცა ჭეშმარიტება გულამდე მიდის, ისინი ხედავენ, რომ მათი ცხოვრება ღვთის ნებას არ შეესაბამება. ისინი ხედავენ საკუთარ თავში სრული ცვლილების საჭიროებას; მაგრამ მზად არ არიან თვითუარყოფის საქმის ასაღებად. ამიტომაც მრისხანებენ, როცა მათი ცოდვები გამომჟღავნდება. ისინი შეურაცხყოფილნი მიდიან, სწორედ ისე, როგორც მოწაფეებმა მიატოვეს იესო და დრტვინვით ამბობდნენ: „ეს მძიმე სიტყვაა; ვის შეუძლია მისი მოსმენა?“ The Desire of Ages, 392.

ის „სულელები, რომლებიც გამოიცადნენ“ „კაპერნაუმის სინაგოგაში“, უარს ამბობდნენ გაეგოთ, რომ როდესაც ქრისტემ უთხრა მათ, რომ უნდა ეჭამათ მისი ხორცი და დაეღლიათ მისი სისხლი, იგი თავის სიტყვასიტყვით სხეულს იყენებდა სულიერი ჭეშმარიტების გადმოსაცემად. ეს იყო სწორედ ისავე წინასწარმეტყველური წარმოდგენა, რომელიც მან ტაძრის შესახებ გააკეთა იოანეს მეორე თავში. როდესაც ის პრინციპი, რომ სიტყვასიტყვითი წინ უსწრებს და წარმოადგენს სულიერს, აღიარებულ იქნა როგორც „მძიმე სიტყვა“, რომლის „მოსმენაც“ მათ არ სურდათ, ისინი გაბრუნდნენ და მასთან ერთად აღარასოდეს უვლიათ. ეს მოხდა იოანეს მეექვსე თავის სამოცდამეექვსე მუხლში (666), რაც წარმოადგენს მალე მოსასვლელ კვირა დღის კანონს, რომელიც წინასწარ იქნა გამოხატული 1844 წლის 22 ოქტომბრით, ხოლო ეს უკანასკნელი, თავის მხრივ, წინასწარ იყო გამოხატული გოლგოთის ჯვრით.

იმ დროიდან მისი მრავალი მოწაფე უკან გაბრუნდა და აღარ დადიოდა მასთან. იოანე 6:66.

იოანეს მეორე თავში სულიწმიდამ მოწაფეთა გონება აღძრა, რათა „გაეხსენებინათ“ წინასწარმეტყველება, რომელიც აღწერს ღმერთის მოშურნეობას, და სიტყვა „მოშურნე“ იგივე სიტყვაა, რაც „ექჭიანი“, როგორც ებრაულში, ისე ბერძნულში.

რადგან შენი სახლის შურმა შემჭამა მე, და შენის მგმობელთა გმობანი დამეცა მე. ფსალმუნნი 69:9.

ღვთის მოშურნეობა, რომელიც არის მისი ეჭვიანობა, წარმოადგენს ღვთის ხასიათის იმ ელემენტს, რომლის მიხედვითაც იგი არის ეჭვიანი ღმერთი, და რომლის ეჭვიანობაც ვლინდება მესამე და მეოთხე თაობაზე მათზე, რომელთაც იგი სძულთ. იოანეს მეორე თავში სულიწმიდა ადგენდა, რომ აღთქმის მაცნის მიერ აღსრულებული განწმედა მეოთხე და უკანასკნელ თაობაში ხდება, თუმცა ყოველთვის რჩებიან მესამე თაობის ზოგიერთნი, როდესაც უკანასკნელი თაობის სასმისი ივსება. ის თაობა არის გველგესლათა მრუშე თაობა.

მოსე წარმოადგენდა მეოთხე თაობას, და სწორედ მაშინ მიიღო მოსემ, ორმოცდაექვსი დღის განმავლობაში, მითითება ტაძრის აღმართვის შესახებ. იმ დღეებში მან მიიღო რჯული, რომელშიც მეორე მცნება ცხადყოფს, რომ ღმერთის შური ვლინდება მესამე და მეოთხე თაობებში.

და უთხრა აბრამს: დანამდვილებით იცოდე, რომ შენი შთამომავლობა მდგმურად იქნება ქვეყანაში, რომელიც მათი არ არის, და ემსახურებიან მათ; და ისინი შეავიწროებენ მათ ოთხასი წელი. და იმ ერსაც, რომელსაც ისინი ემსახურებიან, მე განვსჯი; და ამის შემდეგ გამოვლენ დიდი ქონებით. ხოლო შენ მშვიდობით წახვალ შენს მამებთან; დამარხული იქნები კეთილ სიბერეში. მაგრამ მეოთხე თაობაში კვლავ აქ დაბრუნდებიან, რადგან ამორეველთა ურჯულოება ჯერ კიდევ არ არის აღვსილი. დაბადება 15:13–16.

ძველი ისრაელის უკანასკნელ თაობაში აღიმართა ქრისტიანული ეკლესიის ტაძარი, რომელსაც პეტრემ „სულიერი სახლი“ უწოდა. იმ ისტორიის განმავლობაში ღმერთმა ორგზის გამოავლინა თავისი მოშურნეობა, როცა თავის გულმოდგინებაში ტაძარი განწმინდა. 1844 წელს ღმერთმა აღადგინა მილერიტთა სულიერი ტაძარი, და კვლავაც გვერდი აუარა უწინ არჩეულ ხალხს. იმ ისტორიაში აღთქმის მაცნე უეცრად მოვიდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს.

მისი გამოჩენა მომზადებული იყო უილიამ მილერის მსახურებით. როდესაც პროტესტანტები და მილერიტები 1844 წლის 22 ოქტომბერს მიუახლოვდნენ, ორი კლასი გამოიცადა. პროტესტანტების გამოცდა აღსასრულის ჟამს დადგა, 1798 წელს პირველი ანგელოზის მოსვლასთან ერთად. მას შემდეგ, რაც ის უწყება, რომელიც ლევის ძეთა როგორც „განწმედასა“ და „გაწმენდას“ უნდა მომსახურობდა, 1831 წელს ჩამოყალიბდა, პროტესტანტების გამოცდა დაიწყო მაშინ, როდესაც პირველი ანგელოზის უწყება ძალით შეიმოსა 1840 წლის 11 აგვისტოს. 1844 წლის 19 აპრილს პროტესტანტებმა გამოცდა ვერ ჩააბარეს და ბაბილონის ასულები გახდნენ.

შემდეგ მეორე ანგელოზი მოვიდა, და მილერიტების რწმენა მაშინ გამოიცადა; აღსრულდა განწმენდა და გაწმენდა. როდესაც მეორე ანგელოზის უწყება ძლიერდებოდა ექსეტერის ბანაკურ შეკრებაზე აგვისტოს მეთორმეტედან მეჩვიდმეტემდე, აღსრულდა მილერიტთა განცალკევების გამოცდა — გონიერი და უგუნური მილერიტების გამიჯვნა.

გონიერთა და უგუნურთა შორის განსხვავება იყო ზეთი, რომელიც იყო შუაღამის ღაღადის წინასწარმეტყველური უწყება. როდესაც მესამე ანგელოზი მოვიდა 1844 წლის

22 ოქტომბერს, ტაძარი უკვე აღმართული იყო (ორმოცდაექვს წელიწადში). იმ დროს ალექსის მაცნე უეცრად მოვიდა თავის ტაძარში.

ქრისტეს, როგორც ჩვენი მღვდელმთავრის, მისვლა უწმინდესში საწმიდრის განწმედისათვის, როგორც ნაჩვენებია დანიელის 8:14-ში; კაცის ძის მისვლა ძველთაძველთან, როგორც წარმოდგენილია დანიელის 7:13-ში; და უფლის მისვლა თავის ტაძარში, როგორც იწინასწარმეტყველა მალაქიამ, ერთი და იმავე მოვლენის აღწერილობებია; და ესევე აგრეთვე გამოხატული სიძის ქორწილში მისვლით, როგორც ქრისტემ აღწერა მათეს 25-ში ათი ქალწულის იგავში“. The Great Controversy, 426.

ამ დროს ალექსის მაცნემ დაიწყო მილერიტ მოწაფეთა განწმენდისა და გამოხშირვის საქმე, რომლებიც მალაქიას მესამე თავში ლევის ძეებად არიან მოხსენიებულნი.

„ბევრმა, ვინც პირველი და მეორე ანგელოზის უწყებათა ქვეშ გამოვიდა სიძის შესახვედრად, უარყო მესამე — უკანასკნელი გამომცდელი უწყება, რომელიც მსოფლიოს უნდა მიეცეს; და მსგავსივე პოზიცია იქნება დაკავებული, როცა უკანასკნელი მოწოდება გაჟღერდება.

„ამ იგავის ყოველი დეტალი გულდასმით უნდა იქნეს შესწავლილი. ჩვენ წარმოდგენილნი ვართ ან ბრძენი, ან უგუნური ქალწულებით.“ Review and Herald, October 31, 1899.

როცა პირველი ანგელოზის უწყება ძალით აღიჭურვა 1840 წლის 11 აგვისტოს, მრავალნი შეუერთდნენ მილერიტულ მოძრაობას. შემდეგ, 1844 წლის 19 აპრილს, მრავალრიცხოვანმა ჯგუფმა დატოვა ეს მოძრაობა. 1844 წლის 22 ოქტომბერს, ტრადიციული შეხედულებით, დაახლოებით ორმოცდაათი სული იყო, რომელმაც რწმენით შეაბიჯა უწმინდესში. თუ ვივარაუდებთ, რომ მესამე ანგელოზის ნათელს თავდაპირველად დაახლოებით ორმოცდაათი სული გაჰყვა, რას ნიშნავს ის, როცა გვამცნობენ, რომ „ბევრმა“, რომლებმაც მიიღეს პირველი და მეორე ანგელოზების უწყებანი, „უარყო მესამე, უკანასკნელი გამომცდელი უწყება“?

ალექსის მაცნე უეცრად მოვიდა თავის ტაძარში და გახსნა ზეცაში მდებარე საწმიდრის ნათელი და მესამე ანგელოზის უწყება იმ ორმოცდაათთათვის, რომლებიც შემდგომ მესამე ანგელოზის გამოცდილებაში შევიდნენ, თუმცა თავდაპირველად ისინი გაიფანტნენ. მათი იმდროინდელი იმედგაცრუება პირველ იმედგაცრუებაზე უფრო დიდი იყო, თუმცა დის უაითისაგან ვიცით, რომ მათი იმედგაცრუება ჯვრის შემდეგ მოწაფეთა იმედგაცრუებას არ აღემატებოდა.

ორივე პარალელურ ისტორიაში ქრისტემ იმედგაცრუებულთ თავისი წინასწარმეტყველური სიტყვა გაუხსნა, და 1850 წლისთვის დას უაიტი აცხადებს, რომ მას ეჩვენა, თითქოს უფალი მაშინ კვლავ იწვდიდა თავის ხელს თავისი ხალხის შესაკრებად.

„23 სექტემბერს, [1850] უფალმა მიჩვენა, რომ მან მეორედ გაიწოდა ხელი თავისი ხალხის ნარჩენის დასაბრუნებლად, და რომ ამ შეკრების ჟამს ძალისხმევა უნდა

გაორმაგდეს. გაფანტვის ჟამს ისრაელი დაისაჯა და დაიგლიჯა; ხოლო ახლა, შეკრების ჟამს, ღმერთი განკურნავს და შეუხვევს თავის ხალხს. გაფანტვის დროს ჭეშმარიტების გასავრცელებლად გაწეულ ძალისხმევას მეტად მცირე შედეგი ჰქონდა, მცირედს, ან სრულიად არაფერს აღწევდა; მაგრამ შეკრების დროს, როცა ღმერთმა ხელი აღმართა თავისი ხალხის შესაკრებად, ჭეშმარიტების გასავრცელებლად გაწეულ ძალისხმევას თავისი განზრახული შედეგი ექნება. ყველა უნდა იყოს ერთიანი და საქმეში გულმოდგინე. მე ვიხილე, რომ სამარცხვინოა ვინმემ ახლა, შეკრების ჟამს, ჩვენს სამართავად მაგალითად გაფანტვის ჟამს მიმართოს; რადგან თუ ღმერთი ახლა ჩვენთვის იმაზე მეტს არ იზამს, ვიდრე მაშინ აკეთებდა, ისრაელი ვერასოდეს შეიკრიბებოდა. ისევე აუცილებელია, რომ ჭეშმარიტება გაზეთში გამოქვეყნდეს, როგორც იქადაგოს.“
Review and Herald, November 1, 1850.

ჯვართან მოწაფეები გაიფანტნენ, და იმ ისტორიულ პერიოდში, სამი დღის შემდეგ, მან დაიწყო თავისი გაფანტული მოწაფეების შეკრება. დაახლოებით 1844 წლის დასასრულიდან სამი წლის შემდეგ ქრისტემ დაიწყო თავისი გაფანტული სამწყსოს შეკრება. იმ ისტორიულ პერიოდში მან თავისი ხალხი უხელმძღვანელა, რომ დაეწყოთ საგამომცემლო საქმე და გამოეცათ აბაკუმის ორი დაფიდან მეორე, რომელიც 1850 წლის დასასრულს დამზადდა, ხოლო შემდეგ 1851 წლის იანვრიდან Review and Herald-ში გასაყიდად იქნა შეთავაზებული.

1843 წლის დიაგრამა იყო იმ უწყების ხილული გამოსახულება, რომელმაც განწმინდა ტაძარი, და რომელიც აღმართულ იქნა პირველი და მეორე ანგელოზების უწყებათა ისტორიის განმავლობაში. მესამე ანგელოზის მოსვლასთან ერთად, ღმერთმა განიზრახა დაესრულებინა თავისი საქმე და თავისი ერი სახლში წაეყვანა, მაგრამ ისინი აჯანყდნენ, როგორც ოდესღაც ძველი ისრაელი; და როგორც ძველ, ისე ახალ ისრაელს შემდეგ დაეკისრა უდაბნოში ხეტიალი. იმ ადვენტისტებს, რომლებმაც თავდაპირველად მიიღეს მესამე ანგელოზის ნათელი, რწმენით რომ გაეგრძელებინათ გზა, თან ეტარებინათ თავიანთი უწყების ხილული გამოსახულება, რაც იყო 1850 წლის დიაგრამა, შეეძლოთ იესოს მეორედ მოსვლის დადგომის ხელშეწყობა და სახლში წასვლა. მაგრამ მათთვის განწესებული იყო იესო ნავეს ძისა და ქალების, აგრეთვე ათი ურწმუნო მზვერავის ისტორიის განმეორება.

„ადვენტისტებს, 1844 წლის დიდი იმედგაცრუების შემდეგ, თავიანთი რწმენა რომ მტკიცედ შეენარჩუნებინათ და ერთსულოვნად გაჰყოლოდნენ ღვთის განგებულების გახსნილ გზას, მიეღოთ მესამე ანგელოზის უწყება და სულიწმიდის ძალით ეუწყებინათ იგი სამყაროსთვის, ისინი იხილავდნენ ღვთის ხსნას; უფალი ძლევამოსილად იმოქმედებდა მათ ძალისხმევასთან ერთად; საქმე დასრულებული იქნებოდა, და ქრისტე აქამდე მოვიდოდა, რათა თავისი ხალხი მიეღო მათი საზღაურის მისაღებად. მაგრამ იმ ეკვლისა და გაურკვევლობის პერიოდში, რომელიც იმედგაცრუებას მოჰყვა, ადვენტისტ მორწმუნეთაგან მრავალმა თავისი რწმენა დათმო.... ამგვარად საქმე შეფერხდა და ქვეყნიერება სიბნელეში დარჩა. ადვენტისტთა მთელი სხეული ღვთის მცნებებზე და იესოს რწმენაზე რომ გაერთიანებულიყო, რაოდენ ფართოდ განსხვავებული იქნებოდა ჩვენი ისტორია!“

იოანე ნათლისმცემელმა და უილიამ მილერმა გზა განუმზადეს ქრისტეს, რათა იგი უეცრად მოსულიყო და განეწმინდა ხალხი, რომელიც წმინდა სულის ძალით ხსნის უწყებას მთელ მსოფლიოს მიუტანდა. ქრისტეს მოწაფეებმა თავიანთი დანიშნულება შეასრულეს, მაგრამ ადვენტიზმის დასაწყისმა ეს ვერ აღასრულა. 1856 წლისთვის ისინი ლაოდიკეის მდგომარეობაში ჩავარდნენ, უარყვეს „შვიდი ჟამის“ შემდგომი ნათელი და 1863 წელს დაიწყეს მზარდი ამბოხის პროცესი, რომელიც უწყვეტად გრძელდება მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონდებამდე. 1863 წლის ამბოხი წინასახედ იქნა წარმოდგენილი ათი მზვერავის ამბოხით. უდაბნოში ხეტიალის ორმოცი წლის დასასრულს ძველი ისრაელი კვლავ იმავე გამოცდის წინაშე იქნა დაყენებული, რითაც მოეცა მაგალითი იმისა, რომ თანამედროვე ისრაელიც საწყის გამოცდასთან კვლავ იქნა მიყვანილი.

კადეშში ათი მზვერავის ამბოხება ორმოცი წლის შემდეგ კვლავ კადეშში განმეორდა. ათი მზვერავის იმ ამბოხებამ, რომელმაც უდაბნოში ხეტიალის ორმოცი წელი გამოიწვია, ასახავს 1863 წლის ამბოხებას, როდესაც თანამედროვე ისრაელმა ლაოდიკეის უდაბნოში საკუთარი ხეტიალი მოიმოქმედა. ორმოცი წლის დასასრულს ძველი ისრაელი კვლავ კადეშში იქნა მიყვანილი, და ამით ცხადდება, რომ ის გამოცდა, რომელმაც 1863 წლის ამბოხებისას მილერიტული ადვენტიზმი განწმინდა, კვლავ უნდა განმეორდეს, როდესაც აღთქმის მაცნე ისევ უეცრად მოვა თავის ტაძარში.

ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„გალაადის და ბაშანის დაპყრობისას მრავალი იხსენებდა იმ მოვლენებს, რომლებმაც თითქმის ორმოცი წლით ადრე, კადეშში, ისრაელს ხანგრძლივი უდაბნოში ხეტიალი მიუსაჯა. მათ დაინახეს, რომ მზვერავთა უწყება აღთქმული ქვეყნის შესახებ მრავალ მხრივ სწორი იყო. ქალაქები გალავნიანი და მეტად დიდი იყო, და მათში გოლიათის ტანის ხალხი ცხოვრობდა, რომელთა შედარებით ებრაელები უბრალო ჯუჯებად ჩანდნენ. მაგრამ ახლა მათ შეეძლოთ დაენახათ, რომ მათი მამების საბედისწერო შეცდომა ღვთის ძალისადმი უნდობლობაში მდგომარეობდა. მხოლოდ ამან შეუშალა მათ ხელი, დაუყოვნებლივ შესულიყვნენ იმ კეთილ ქვეყანაში.“

„როდესაც ისინი პირველად ემზადებოდნენ ქანაანში შესასვლელად, ეს წამოწყება ახლა არსებულთან შედარებით ბევრად ნაკლები სიძნელით იყო მოცული. ღმერთს აღთქმული ჰქონდა თავისი ერისთვის, რომ თუ ისინი მის ხმას დაემორჩილებოდნენ, იგი მათ წინ წაუძღვებოდა და მათთვის იბრძოლებდა; ასევე გამოგზავნიდა ბზიკებს, რათა ქვეყნიდან გაეძევებინათ მისი მკვიდრნი. ხალხთა შიში ჯერ კიდევ საყოველთაოდ არ იყო აღძრული, და მათი წინსვლის შესაჩერებლად მცირე მომზადება იყო გაკეთებული. მაგრამ ახლა, როდესაც უფალმა ისრაელს წინ წასვლა უბრძანა, მათ უნდა ევლოთ ფხიზელ და ძლიერ მტრებზე, და უნდა შეებოდნენ მრავალრიცხოვან და კარგად გაწვრთნილ ლაშქრებს, რომლებიც მათი მოახლოების წინააღმდეგ გასაწევად ემზადებოდნენ.

„ოგთან და სიხონთან ბრძოლაში ხალხი იმავე გამოცდასთან მიიყვანეს, რომელშიც მათი მამები ასე აშკარად დამარცხდნენ. მაგრამ ეს გამოცდა ახლა ბევრად უფრო მძიმე იყო, ვიდრე მაშინ, როცა ღმერთმა უბრძანა ისრაელს წინ წასულიყო. მათ გზაზე მდგომი სიძნელენი დიდად გამრავლდა მას შემდეგ, რაც მათ უარი თქვეს წინ წასვლაზე, როცა უფლის სახელით მიეცათ ამის ბრძანება. ასე სცდის ღმერთი დღესაც თავის ხალხს. და თუ ისინი ვერ გაუძლებენ გამოცდას, იგი კვლავ იმავე წერტილამდე მიიყვანს მათ, და მეორედ გამოცდა უფრო ახლოს მოვა და უფრო მძიმე იქნება, ვიდრე წინამორბედი. ეს ასე გრძელდება, ვიდრე ისინი გამოცდას არ დაიტანენ; ხოლო თუ კვლავ ურჩნი დარჩებიან, ღმერთი თავის ნათელს წაართმევს მათ და სიბნელეში დატოვებს.“ პატრიარქები და წინასწარმეტყველები, 436, 437.